

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

— Η —
ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ



Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Η εξαφάνιση

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Λία Ζώτου & Θοδωρής Καραγεωργίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Λία Ζώτου & Θοδωρής Καραγεωργίου, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου και εσωτερικού (QR CODES): Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013

ISBN 978-618-01-0216-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfofosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

—Η—
ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ



*Στα αδέρφια μας,
τη Δέσποινα και την Ελένη,
που μας δίδαξαν την αδελφική αγάπη*

*Σ' εσένα...
Ευχόμαστε αυτές οι σελίδες
να γεμίσουν ευχάριστα τις μέρες σου,
όπως γέμισαν και τις δικές μας*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αψηφώντας τον ήλιο που βρισκόταν στο αποκορύφωμά του και το καυτό τσιμέντο κάτω από τα γυμνά πόδια της, η Κυβέλη διέσχισε τον διάδρομο από την εξώπορτα του σπιτιού έως την αποθήκη απέναντι. Λίγα μόλις λεπτά πριν, είχε τηλεφωνήσει στον Χάρη για να του ζητήσει να βρεθούν, όμως εκείνος της είχε μιλήσει ψυχρά και απότομα.

«Η μητέρα μου δεν υπάρχει περίπτωση να με αφήσει να βγω με αυτό τον ήλιο στις τρεις το μεσημέρι, οπότε θα βρεθούμε μόνο αν καταφέρω να το σκάσω», της είχε πει μονοκόμματα, με σιγανή φωνή, σαν κάποιος να τον παρακολουθούσε, και έκλεισε το τηλέφωνο δίχως να της αφήσει περιθώρια για να του εξηγήσει πόσο σοβαρή ήταν η κατάσταση.

Όποτε είχε ανάγκη τον Χάρη, οπότε πραγματικά τον χρειαζόταν, εκείνος είτε θα έλειπε κάπου με τους γονείς του είτε για κάποιον λόγο δε θα μπορούσε να βρεθούν. Και η συγκεκριμένη μέρα για την Κυβέλη ήταν εφιάλτης, βαριά σαν ταφόπλακα, δε γινόταν να το αντέξει μόνη της αυτό που της συνέβαινε.

Ο αέρας εκείνη τη μέρα ήταν ζεστός, πυκνός και αποπνικτικός. Τα τελευταία καυτά μεσημέρια στην Έδεσσα είχαν τρομοκρατήσει τους κατοίκους της, οι οποίοι ήταν συνηθισμένοι σε πιο δροσερές κλιματικές συνθήκες. Το κέντρο της πόλης έμοιαζε με εγκαταλειμμένο τοπίο και οι δρόμοι της έμεναν σχεδόν άδειοι, καθώς άπαντες προσπαθούσαν να περιορίσουν τις μετακινήσεις τους στο ελάχιστο· από τα αδέ-

σποτα σκυλιά, που με τις γλώσσες κρεμασμένες έξω από το στόμα τους ξαπόσταιναν σε σκιερά μέρη, μέχρι τους ηλικιωμένους, που έδιναν μάχη για να κρατηθούν στη ζωή μέσα στα πυρωμένα σπίτια τους αγκαλιά με τους ανεμιστήρες.

Αν όχι όλοι, οι περισσότεροι κάτοικοι της Έδεσσας εκείνο το καυτό καλοκαίρι του 1995 συζητούσαν με κάθε ευκαιρία για την περίεργη συμπεριφορά του καιρού, για την αλλαγή του κλίματος, για τις συνθήκες υγρασίας και ζέστης που δε θυμούνταν να είχαν ποτέ ξανά συναντήσει στον τόπο τους, αλλά και για τα σχόλια που άκουγαν συνέχεια στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση, τα οποία ανέφεραν, μεταξύ άλλων, πως το καλοκαίρι εκείνο ήταν το πιο ζεστό των τελευταίων εκατό χρόνων.

«Να δείτε πως στο τέλος θα μας κάψει ο Θεός!» έλεγαν κάθε τόσο οι ηλικιωμένες γυναίκες στις απογευματινές τους συγκεντρώσεις με τις συνομήλικές τους και σταυροκοπιότουσαν.

«Τόσα χρόνια που θυμάμαι τον εαυτό μου, τέτοιο πράγμα δεν το έχω ξαναδεί!» σχολίαζαν κάθε τόσο στα καφενεία οι άντρες, παίζοντας τάβλι ή πίνοντας τον καθιερωμένο απογευματινό τους καφέ.

Ανάμεσα σε όλους αυτούς τους ανθρώπους που είχαν τόσο επηρεαστεί από την υπερβολική ζέστη του καλοκαιριού αλλά και από τα σχόλια που άκουγαν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, σίγουρα δε θα μπορούσε κανείς να συμπεριλάβει την Κυβέλη.

Η Κυβέλη ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρονών και έβλεπε το όλο θέμα του καύσωνα και της αφόρητης ζέστης με παγερή αδιαφορία, σαν να μη συνέβαινε τίποτα το περίεργο, σαν να μην την ένοιαζε καμία αλλαγή στο κλίμα της Έδεσσας, σαν να αδιαφορούσε παντελώς για τις απρόσμενα υψηλές θερμοκρασίες που ήταν ικανές να επηρεάσουν τις ζωές τόσων και τόσων ανθρώπων. Η αλήθεια ήταν ότι, αρχικά, οι συ-

νεχόμενες και υπερβολικά ζεστές μέρες είχαν παραξενέψει και την ίδια, όμως έπειτα, παρατηρώντας γύρω της τους πάντες να ασχολούνται συνέχεια με το θέμα αυτό, αποφάσισε να αλλάξει τελείως κατεύθυνση στη σκέψη της. Αυτό είχε συμβεί όχι τόσο επειδή η Κυβέλη ήταν απλώς ένα δεκατετράχρονο παιδί, από το οποίο δε θα περίμενε κανείς να νοιάζεται για τα καιρικά φαινόμενα της πόλης του, αλλά περισσότερο διότι η Κυβέλη ήθελε πάντα, από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, να είναι ξεχωριστή, να μην κάνει ό,τι κάνουν όλοι οι υπόλοιποι και να μη μοιάζει με κανέναν.

Ένωθε εδώ και ώρα τις γυμνές πατούσες της να βγάζουν φουσκάλες από το καυτό τσιμέντο και να την πονάνε, όμως επέμενε να πατάει ξυπόλυτη. Έσφιξε με δύναμη τα δόντια της, ώσπου έτριξαν με θόρυβο. Ο κόμπος στον λαιμό της την έπνιγε, δεν μπορούσε να ανασάνει, δεν μπορούσε να καταπιεί. Έφερε τις γροθιές της μπροστά από το πρόσωπό της και παρατήρησε τα νύχια της· στις άκρες ήταν βρόμικα, γεμάτα χώμα. Ολόκληρο το κορμί της έτρεμε πια, με ένα ελαφρύ τρέμουλο που τη διαπερνούσε κάθε τόσο, όλο και πιο έντονο. Ένωσε ένα δάκρυ να κυλά στο μάγουλό της και άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό να της ξεφύγει.

«Γιατί;» μονολόγησε. «Γιατί, Θεέ μου; Κάνε να μην είναι αλήθεια, σε παρακαλώ!»

Θυμόταν αυτό το αίσθημα, αυτή την απόλυτη απελπισία, να την έχει επισκεφτεί κι άλλες φορές, αλλά μόνο μέσα στα όνειρά της. Όταν ξαφνικά ξεσπούσε πόλεμος και έπρεπε να εγκαταλείψουν το σπίτι τους και να τρέξουν στα χωράφια ή όταν χανόταν σε κάποιο άγνωστο μέρος και δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πώς θα επέστρεφε πίσω στην οικογένειά της. Όμως όσο απελπισμένη και αν ήταν, όσο και αν τα δάκρυά της έτρεχαν ασταμάτητα, κάποια στιγμή το όνειρο τελείωνε, ξυπνούσε και διαπίστωνε με την καρδιά της να χτυπάει γρήγορα πως βρισκόταν στο δωμάτιό της.

«Η Ελεονώρα να το γνωρίζει;» αναρωτήθηκε παραμιλώ- ντας και τα χείλη της τρεμούλιασαν. Η αδελφή της ήταν τέσ- σερα χρόνια μεγαλύτερη από την ίδια και πάντα μάθαινε τα μυστικά της οικογένειας πρώτη. Πολλές φορές η Κυβέλη εί- χε πιάσει τον πατέρα της, τη μητέρα της και την Ελεονώρα να συζητούν για «κάτι» που η ίδια δεν έπρεπε ή ήταν πολύ νωρίς ακόμη για να μάθει. Αυτό όμως που μόλις, κρυφά, είχε ακού- σει από το στόμα της γιαγιάς της ήταν φρικτό, δεν μπορούσε να είναι αλήθεια, δε γινόταν! Να το έλεγε στην Ελεονώρα και να το συζητούσαν οι δυο τους; Μήπως η μητέρα τους σκόπευε να τους μιλήσει η ίδια; Η απελπισία την τύλιγε κάθε στιγμή όλο και πιο σφιχτά, κάνοντάς τη να παραλύει.

Χώθηκε μέσα στη μικρή αποθήκη που βρισκόταν απένα- ντι από το σπίτι, η οποία ήταν φτιαγμένη από πέτρα και ξύλο. Η σκιά που έριχνε ένα γέρικο πλατάνι σε συνδυασμό με τους χοντρους τοίχους της έκαναν την αποθήκη να μοιάζει με όα- ση στο κέντρο μιας ερήμου. Προχώρησε με σκυμμένο το κε- φάλι της ως τον πάγκο με τα εργαλεία του πατέρα της. Ο ίδιος είχε χρόνια ολόκληρα να μπει σ' εκείνη την αποθήκη. Οι επι- σκέψεις του στο σπίτι τους είχαν πια περιοριστεί σε μερικές ή ακόμη και σε μία φορά τον χρόνο. Η μητέρα της Κυβέλης στις επισκέψεις εκείνες προσπαθούσε πάντα να βγάλει τον καλύτερό της εαυτό, να κρατήσει τον πρώην άντρα της στο σπίτι για όσο το δυνατόν μεγαλύτερο διάστημα μπορούσε, όμως εκείνος έπειτα από μερικές μέρες πάντα έφευγε, ποτέ δε γινόταν να μείνει μαζί τους περισσότερο.

Η Κυβέλη, εδώ και καιρό, έβλεπε τον πατέρα της ως έναν άνθρωπο απόμακρο και κρύο. Κατά βάθος ίσως ακόμη και να τον μισούσε, αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν είχε επιτρέψει ποτέ στον εαυτό της να το παραδεχτεί ανοιχτά. Από τη μέρα που εκείνος έφυγε από το σπίτι, η Κυβέλη έμαθε να κρατάει τις αποστάσεις της απέναντί του. Ποτέ δε θα ήταν άξιος πια να την κρατήσει στην αγκαλιά του ή να της δώσει ένα τρυφε-

ρό φιλί, να τη βάλει στο κρεβάτι για ύπνο ή να της διηγηθεί μια ιστορία. Δεν είχε απλά το δικαίωμα σε κάτι τέτοιο ο πατέρας της εφόσον δεν ήθελε να μένει στο ίδιο σπίτι μαζί τους. Η Ελεονώρα, αντίθετα, συμπεριφερόταν με έναν τρόπο ο οποίος έδειχνε τουλάχιστον πως τον αγαπούσε, και αυτό ήταν κάτι που εξόργιζε απίστευτα την Κυβέλη. Υπήρχαν φορές που ήθελε να σηκωθεί στο δείπνο, να αρπάξει τη μεγάλη πιατέλα με τη σαλάτα, να την κάνει κομματάκια στο πάτωμα και να της φωνάξει εκεί μπροστά του: «Μα πώς είναι δυνατόν να του μιλάς τόσο όμορφα, τόσο γλυκά; Ξέρεις πόσο μεγάλο κακό έχει προκαλέσει και συνεχίζει να προκαλεί στη μητέρα μας;»

Έπιασε ένα κατσαβίδι από τα ράφια στον τοίχο. Λίγο πιο πέρα, σε έναν πάγκο, υπήρχε ένα παλιό χαλασμένο ραδιόφωνο ανοιγμένο στη μέση. Από την προηγούμενη ακόμη εβδομάδα το πάλευαν μαζί με τον Χάρη και δεν είχαν ακόμη βαρεθεί να το επεξεργάζονται. Η κεντρική ιδέα, θεωρητικά, ήταν απλή. Έπρεπε να το ανοίξουν, να εντοπίσουν τη βλάβη, να τη διορθώσουν και έπειτα, πάντοτε μεθοδικά, να το συναρμολογήσουν και πάλι στην αρχική του μορφή. Στην πράξη, όμως, η βλάβη δεν είχε εντοπιστεί ποτέ, και το ραδιόφωνο, έπειτα από αρκετές αποτυχημένες απόπειρες, φάνταζε πια δύσκολο να επανέλθει στην αρχική του κατάσταση.

Ξεβίδωσε μια βίδα και την έβαλε στον σωρό με τις υπόλοιπες. Για τον Χάρη δεν είχε, φυσικά, την παραμικρή σημασία αν το ραδιόφωνο θα επανερχόταν ποτέ στην αρχική του κατάσταση, σημασία είχε μόνο ότι με την ασχολία εκείνη περνούσαν ευχάριστα την ώρα τους. Για την Κυβέλη τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Εκείνη πολλές φορές ονειρευόταν πως όταν μεγάλωνε θα ακολουθούσε το επάγγελμα του ηλεκτρονικού. Είχε σχηματίσει μάλιστα την εντύπωση ότι, από τη μέχρι τότε πείρα της, γνώριζε σχεδόν τα πάντα γύρω από τον συγκεκριμένο τομέα. Αυτό βέβαια συνέβαινε όταν η Κυβέλη

ξεβίδωνε βίδες, διότι όταν δεν ξεβίδωνε βίδες, αλλά έσκαβε στον κήπο του σπιτιού, λόγου χάρη, ονειρευόταν πως θα γινόταν σπουδαία κηπουρός, και όταν έμπαινε στην κουζίνα με τη γιαγιά της για να πλάσει λίγο από τη ζύμη που της έδινε ή για να χτυπήσει με το μίξερ το μείγμα κάποιου γλυκού, ονειρευόταν πως θα γινόταν μια μεγάλη σεφ. Έτσι ζούσε η Κυβέλη, γεμάτη όνειρα. Καθετί που αναλάμβανε και καταπιανόταν μαζί του γι' αυτή δεν ήταν ένα απλό παιχνίδι ή μια απλή διασκέδαση, ήταν ένας ολόκληρος κόσμος, μια αποστολή που έπρεπε να φέρει σε πέρας, ένα όνειρο που αντικατόπτριζε το μέλλον.

Ξεβίδωσε ακόμη μια βίδα και την έβαλε στην άκρη ανόρεχτα, όπως ακριβώς ήταν και κάθε της πράξη, κάθε της κίνηση τις τελευταίες τρεις ώρες. Δεν ήξερε σε ποιον να στραφεί και τι να κάνει. Ο κερραυνός που την είχε χτυπήσει ήταν ανυπέρβλητος. Οι μικρές πλάτες της δεν μπορούσαν να αντέξουν τόσο βάρος, λύγιζε, και ο εγωισμός της την έπνιγε ακόμη περισσότερο. Ήθελε να μπει μέσα στο σπίτι, να τρέξει στη μητέρα της και να την αγκαλιάσει, να τη σφίξει με όλη της τη δύναμη, να μυρίσει τα μαλλιά και το φόρεμά της, να ξεσπάσει σε κλάματα και αναφιλητά μέσα στην αγκαλιά της.

Ο κόμπος στον λαιμό της μεγάλωσε, έκανε τα μάτια της να βουρκώσουν και οι τελευταίες αντιστάσεις της ήταν έτοιμες να καταρρεύσουν. Βόλεψε το κατσαβίδι στη θέση του και βγήκε έξω. Πλησίασε τον ξύλινο φράχτη στο τέλος της αυλής και κοίταξε στο απέναντι διώροφο σπίτι. Εστίασε σε ένα παράθυρο στον δεύτερο όροφο. Ήταν κλειστό. Ο Χάρης δε θα ερχόταν.

«Σπουδαίος καλύτερος φίλος...» μουρμούρισε και ένιωσε το σαγόνι της να τρέμει δεξιά και αριστερά χωρίς να μπορεί να το ελέγξει.

Τα ρούχα της, ένα κόκκινο αμάνικο και ένα κοντό υφασμάτινο πικέ παντελονάκι, είχαν γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα και ήταν βρόμικα από τις σκόνες της αποθήκης. Το τελευ-

ταίο πράγμα που ένοιαζε την Κυβέλη, όμως, εκείνη τη στιγμή ήταν τα ρούχα της. Σκούπισε τα χέρια της πρόχειρα στο παντελόνι, σήκωσε το κεφάλι της, όρθωσε το κορμί της και κοίταξε τον ουρανό που από γαλάζιος είχε μετατραπεί λόγω της υγρασίας και της ζέστης σε ένα άλλο χρώμα, που πρώτη φορά στη ζωή της το συναντούσε, ένα χρώμα γλωμό και άρρωστο.

2

Ο Χάρης κατέβασε το τηλέφωνο του σαλονιού αργά και προσεκτικά. Ήταν μια συσκευή βαριά, με μαρμάρινη βάση, την οποία η μητέρα του του είχε απαγορεύσει ρητά να χρησιμοποιεί. Ο Χάρης όμως συχνά παρέβαινε αυτή την εντολή, όταν φυσικά η μητέρα του δεν ήταν μπροστά, όπως εκείνη τη στιγμή που βρισκόταν στο μπάνιο. Θα μπορούσε να είχε χρησιμοποιήσει τη συσκευή που βρισκόταν στο χολ του δεύτερου ορόφου, αλλά είχε βαρεθεί να ανέβει τις σκάλες και έπειτα να ξανακατέβει τρέχοντας για να ειδοποιήσει τη μητέρα του πως κάποιος τη ζητούσε στο τηλέφωνο. Η κλήση όμως τελικά ήταν για τον ίδιο.

Η φωνή της Κυβέλης είχε ακουστεί με έναν τέτοιο τρόπο, που δεν ήξερε πώς να τη χαρακτηρίσει. Ήταν λυπημένη; Ήταν έντρομη; Ήταν απελπισμένη; Ήταν όλα μαζί! Πρώτη φορά στη ζωή του την άκουγε έτσι και ήταν σίγουρος πως συνέβαινε κάτι πάρα πολύ άσχημο. Η δική του ανακάλυψη, μάλλον, θα έμπαινε και πάλι στην άκρη, όπως άλλωστε και τις περισσότερες φορές. Η Κυβέλη είχε έναν θαυμαστό τρόπο να μονοπωλεί το ενδιαφέρον, να βρίσκει πάντοτε τα πιο περίεργα πράγματα για να ασχοληθούν, τις πιο συναρπαστικές περιπέτειες για να ζήσουν και τα καλύτερα παιχνίδια για να πε-

ράσουν ευχάριστα τον ελεύθερό τους χρόνο. Όποτε ο ίδιος τολμούσε να σκεφτεί κάτι καινούργιο ή να κάνει μια ανακάλυψη που πίστευε πως θα την εντυπωσιάσει, η Κυβέλη σαν να το μυριζόταν και έβρισκε κάτι ή της τύχαινε μια κατάσταση που λάμβανε πάντα προτεραιότητα.

Αυτή τη φορά ήταν σχεδόν σίγουρος πως δε θα τον προλάβαινε. Η φωνή της όμως στο τηλέφωνο του είχε παγώσει το αίμα, του είχε σηκώσει τις τρίχες. Και εκείνος, τώρα που το σκεφτόταν με καθαρότερο μυαλό, της είχε μιλήσει απότομα, της είχε κλείσει μάλιστα το τηλέφωνο λόγω του φόβου του να μην τον προλάβει η μητέρα του με τη συσκευή του σαλονιού στο χέρι. Έπρεπε να βρει κάποιον τρόπο για να τρέξει κοντά της! Η μητέρα του είχε μόλις τελειώσει με το μεσημεριανό μαγείρεμα και έκανε το καθιερωμένο ντους της, όπως κάθε μεσημέρι του καλοκαιριού, περιμένοντας να επιστρέψει ο πατέρας του από τη δουλειά για να γευματίσουν όλοι μαζί.

«Σκούρα τα πράγματα», μονολόγησε. Τη μητέρα του ούτε που θα τολμούσε να τη ρωτήσει για το αν θα τον άφηνε να βγει εκείνη την ώρα· η αρνητική απάντηση ήταν κάτι παραπάνω από σίγουρη. Το παράθυρο του δωματίου του ήταν η μόνη λύση. Έτρεξε ως την πόρτα του μπάνιου και έστησε αυτή. Άκουσε το νερό να τρέχει. Έπειτα ανέβηκε στο δωμάτιό του και άνοιξε το παράθυρο. Αυτή ήταν η έξοδος κινδύνου του και τη χρησιμοποιούσε μόνο σε έκτακτες περιπτώσεις. Είχε, λοιπόν, κρυμμένο μέσα σε ένα κουτί από τα επιτραπέζιά του ένα γερό σκοινί με κόμπους που κατέληγε σε έναν σιδερένιο γάντζο. Τον γάντζο αυτόν τον έπιανε σε ένα από τα πόδια της ντουλάπας του, μιας βαριάς αντίκας που του είχε φορτώσει η μητέρα του, και η οποία στο μόνο πράγμα που του είχε φανεί πραγματικά χρήσιμη ήταν στις δραπετεύσεις του.

Κοίταξε κάτω. Το πεδίο ήταν ελεύθερο. Έπιασε τον γάντζο με προσοχή στο πόδι της ντουλάπας, έριξε το σκοινί από το παράθυρο και άρχισε να κατεβαίνει. Το κατέβασμα δεν

ήταν δύσκολο, αρκούσε να ήταν προσεκτικός και να πατούσε με τα πόδια του στους κόμπους του σκοινιού για να κρατάει κόντρα. Τα προβλήματα θα έρχονταν στην αναρρίχηση, όπου απαιτούνταν πολύ περισσότερη δύναμη και προσπάθεια. Τα χέρια του όταν ανέβαινε από εκείνο το σκοινί κοκκίνιζαν, έβγαζαν κάλους και φουσκάλες από το τρίψιμο, όμως άξιζε τον κόπο αν έπρεπε να το κάνει για την Κυβέλη· τα πάντα άξιζε να κάνει για την Κυβέλη.

Κατέβηκε με γρήγορες και σίγουρες κινήσεις ως ένα ύψος και έπειτα πήδηξε στο έδαφος. Κοίταξε γύρω του ερευνητικά, σκυμμένος σαν αγρίμι. Όλα ήταν εντάξει. Με μια απότομη κίνηση έκανε να σηκωθεί και να προχωρήσει, όταν από το μπροστινό μέρος του σπιτιού άκουσε τον θόρυβο από τη μηχανή του αυτοκινήτου του πατέρα του να πλησιάζει, να σταματάει και ύστερα να σβήνει. Είχε επιστρέψει νωρίς, τουλάχιστον μισή ώρα νωρίτερα απ' ό,τι συνήθως. Έμεινε σκυμμένος και ακίνητος, ώσπου άκουσε την πόρτα του αυτοκινήτου να κλείνει και έπειτα τα βαριά βήματα του πατέρα του στην αυλή. Περίμενε μέχρι να ακούσει την εξώπορτα του σπιτιού. Τότε πετάχτηκε όρθιος, έπιασε το σκοινί και έβαλε όλη του τη δύναμη για να ανέβει μέχρι το παράθυρο του δωματίου του το συντομότερο δυνατόν, χωρίς ούτε μία διακοπή. Όταν έφτασε, τα χέρια του πετούσαν φωτιές.

«Χαρίλαε!» άκουσε από κάτω τη φωνή της μητέρας του. «Τι συμβαίνει, θα κατέβεις επιτέλους; Έχω πόση ώρα που σε φωνάζω, παιδί μου!» Η προσφώνηση ολόκληρου του ονόματός του τον εκνεύριζε αφάνταστα και πάντοτε αποτελούσε θέμα καβγάδων ανάμεσα σ' εκείνον και στη μητέρα του, που επέμενε να τον φωνάζει με αυτό τον τρόπο.

«Έρχομαι αμέσως!» φώναξε. Βόλεψε το σκοινί με τον γάντζο στη θέση του, έκλεισε το παράθυρο, φύσηξε τις παλάμες των χεριών του που ακόμη τον έκαιγαν, πήρε ένα δήθεν ανέμελο ύφος και κατέβηκε.

3

Κυβέλη άνοιξε τη βαριά εξώπορτα του σπιτιού και γλί-
στησε μέσα αθόρυβα. Ένωσε τη δροσιά και τη διαφο-
ρά της θερμοκρασίας. Τα περισσότερα παραθυρόφυλλα ήταν
κλειστά, κρατώντας έτσι το εσωτερικό του σπιτιού σκιερό σε
πολλά σημεία του. Οι τοίχοι ήταν φτιαγμένοι από πέτρα και
η σκεπή με κεραμίδια. Τα πάντα μέσα στο σπίτι, με περισσό-
τερο απ' οτιδήποτε άλλο τα μάρμαρα, φάνταζαν παγωμένα
σε σχέση με την αποπνικτική ατμόσφαιρα έξω απ' αυτό. Στο
βάθος δεξιά, στην κουζίνα, η μητέρα της διάβαζε μόνη της
εφημερίδα και έπινε ζεστό τσάι. Ήταν χλωμή και αδύναμη.
Η Κυβέλη την παρατήρησε από μακριά. Διέκρινε τα λεπτά
και απαλά χέρια της, τα μαλλιά της που ήταν πιασμένα και το
πιγούνι της που προεξείχε από τον αδύνατο λαιμό της. Συγκρά-
τησε με μεγάλη δυσκολία έναν λυγμό και ανέβηκε την ξύλινη
σκάλα για τον επάνω όροφο.

Το σπίτι τους ήταν ένα αρκετά μεγάλο, παλιό αρχοντικό
που άλλοτε ήταν πολυτελέστατο για την εποχή του. Ο πατέ-
ρας της Κυβέλης, ο Παναγιώτης Δούκας, προερχόταν από μια
εύπορη οικογένεια της Έδεσσας. Όταν αποφάσισε να πα-
ντρευτεί με τη μητέρα της Κυβέλης, οι γονείς του, οι οποίοι
ως τότε έμεναν στο σπίτι αυτό, αποσύρθηκαν σε κάτι πιο λι-
τό σε ένα χωριό έξω από την Έδεσσα και του το παραχώρη-
σαν, όπως επίσης και την επιχείρησή τους, ένα εργοστάσιο
κομπόστας.

Στο σπίτι εκείνο, ο Παναγιώτης Δούκας ξεκίνησε τη δική
του οικογένεια, μόνο που ο ίδιος δεν έζησε περισσότερο από
δεκαπέντε χρόνια μαζί τους. Απέκτησε τρία παιδιά και έχα-
σε το πρώτο του. Την απώλεια του Ζαφείρη ακολούθησε μια
σειρά από αλλαγές για ολόκληρη την οικογένεια. Η πρώτη εί-
χε να κάνει με τη μητέρα της Κυβέλης, τη Στεφανία. Ο χαμός

του πρωτότοκου παιδιού της την ισοπέδωσε. Αρχικά, κρατώντας τις ελπίδες της ζωντανές, κατέβαλλε κάθε πιθανή προσπάθεια για να βρει το χαμένο της παιδί. Όταν όμως κάθε ελπίδα της φάνηκε να χάνεται και δεν έβρισκε στήριγμα για να συνεχίσει τις έρευνές της πουθενά, κατέρρευσε. Ο Παναγιώτης, σταδιακά, προσκολλήθηκε πλήρως στη δουλειά του και στο εργοστάσιο. Όσο έβλεπε τη γυναίκα του να μην μπορεί να ξεπεράσει την απώλεια του παιδιού τους, τόσο ο ίδιος έβρισκε διέξοδο αλλού και ιδιαίτερα μακριά από το σπίτι του. Αρχικά με το πρόσχημα του ανοίγματος μιας νέας επιχείρησης έξω από την Αθήνα και έπειτα με το οριστικό διαζυγίο του με τη Στεφανία, εγκαταστάθηκε μόνιμα στην πρωτεύουσα.

Μπήκε στο δωμάτιό της που ήταν μάλλον το πιο μικρό από όλα τα άλλα υπνοδωμάτια του σπιτιού. Η ίδια, βέβαια, ποτέ δεν είχε δώσει σημασία σε αυτή τη λεπτομέρεια. Στο δωμάτιο υπήρχε μια σχετική τάξη. Μπορεί η Κυβέλη να μην ήταν πεντακάθαρη ή απίστευτη νοικοκυρά, μπορεί να απεχθανόταν τη συνήθεια και το πρόγραμμα, όμως την ακαταστασία δεν την ανεχόταν. Τα ρούχα της, λόγου χάρη, δε θα επέτρεπε ποτέ να βρίσκονται πεταγμένα πάνω σε καρέκλες ή στο κρεβάτι. Το γραφείο της έπρεπε πάντα να είναι συμμαζεμένο και καθετί που υπήρχε πάνω του ή στα ράφια του να βρίσκεται στη σωστή και συγκεκριμένη θέση. Τα πιάτα και τα ποτήρια που ανέβαζε από την κουζίνα επέστρεφαν πάντα στη θέση τους. Τα παιχνίδια της βρίσκονταν όλα μέσα σε ένα παλιό μπαούλο και στην ντουλάπα της υπήρχε μια σχετική τάξη. Η ακαταστασία της αδελφής της την εκνεύριζε αφάνταστα. Το δωμάτιο της Ελεονώρας ήταν πάντοτε μέσα στη βρομιά, τα ρούχα της ριγμένα ακόμη και στο πάτωμα, τα συρτάρια από το γραφείο και την ντουλάπα της ανοιχτά και ξέχειλα. Εάν η γιαγιά τους δεν ανέβαινε πού και πού στο δωμάτιό της για να της το καθαρίζει και να το συμμαζεύει, θα κινδύνευε να πιάνει σκουλήρια. Η ίδια ποτέ δε θα ανεχόταν άλλον άνθρωπο

να μπει στο δωμάτιό της προκειμένου να της το καθαρίσει, κάτι τέτοιο το θεωρούσε απλά απαράδεκτο.



Κάθισε στην καρέκλα του γραφείου της και έβγαλε από το συρτάρι ένα μολύβι και ένα ογκώδες τετράδιο με σκούρο χοντρό εξώφυλλο. Το τετράδιο εκείνο της το είχε χαρίσει η γιαγιά της πριν από δύο χρόνια, όταν την είχε πρωτοδεί να ζωγραφίζει. «Έχεις κι άλλες ζωγραφιές;» την είχε ρωτήσει.

«Έχω κάποιες ακόμη», είχε απαντήσει η Κυβέλη και της παρουσίασε ένα μικρό ματσάκι από φύλλα χαρτιού γεμάτα με τις ζωγραφιές της.

«Και πού έμαθες να ζωγραφίζεις έτσι;» συνέχισε η γιαγιά της. «Σου έδειξε κάποιος;»

Η Κυβέλη είχε κουνήσει αρνητικά το κεφάλι της και συνέχισε αφοσιωμένη τη ζωγραφιά της.

Την επόμενη κιόλας μέρα, η γιαγιά της της έκανε δώρο εκείνο το χοντρό τετράδιο με τα λευκά φύλλα, το οποίο και χρησιμοποιούσε από τότε.

Οι ζωγραφιές της ποτέ δεν έβγαζαν το παραμικρό νόημα για κανέναν. Μια τέτοια ζωγραφιά προσπάθησε να αρχίσει και εκείνη τη στιγμή, όμως μετά τις πρώτες γραμμές σταμάτησε. Ακούμπησε στο γραφείο το μολύβι και έκλεισε το τετράδιο. Δεν μπορούσε ούτε καν να ζωγραφίσει προκειμένου να ξεχαστεί. Δεν μπορούσε να κάνει απολύτως τίποτα. Ήθελε μόνο να κλάψει. Η ψυχή της πονούσε απελπισμένα και ο νους της δεν μπορούσε να χωρέσει αυτό που της συνέβαινε. Εάπλωσε στο στρωμένο κρεβάτι της. Τα σεντόνια μύριζαν όμορφα, της θύμιζαν τη μυρωδιά της μητέρας της. Έμεινε ακίνητη αρκετή ώρα με τα μάτια κλειστά χωρίς να κοιμάται. Η ησυχία που επικρατούσε ήταν απόλυτη, κάλυπτε τα πάντα σαν πέπλο, όπως συνέβαινε συνήθως στο σπίτι τους από τη μέρα που είχε φύγει ο Ζαφείρης.

Η Κυβέλη είναι ένα ιδιαίτερα χαρισματικό και μυστηριώδες κορίτσι. Η μοναδική σκέψη που την καταδιώκει από τότε που θυμάται τον εαυτό της είναι η ανεξίτηλη εξαφάνιση του αδερφού της.

Δεκατρία χρόνια αργότερα από εκείνο το τραγικό γεγονός, η μοίρα θα τη φέρει αντιμέτωπη με ένα στοιχείο που αναζητούσε σε όλη της τη ζωή, με έναν εφιάλτη που στοίχειωνε τις νύχτες της και φοβόταν όσο τίποτε άλλο στον κόσμο!

Αποφασισμένη να δώσει ένα τέλος στο μυστήριο αυτό, κάνει τα πάντα προκειμένου να φτάσει στην αλήθεια, ακόμη και αν εκείνη μπορεί να τη σκοτώσει...

Ο Χάρης, γείτονας, συμμαθητής και μοναδικός της φίλος, στέκεται στο πλάι της και τη βοηθάει σε κάθε δυσκολία. Θα αποδειχτούν όμως η αγάπη και ο κρυφός του έρωτας για εκείνη αρκετά;

Με φόντο την Έδεσσα της δεκαετίας του '90, οι δυο τους θα ζήσουν μια σειρά από γεγονότα γεμάτα αγωνία και ανατροπές που θα τους στιγματίσουν για πάντα.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12585

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η